

ledning til den urigtige Forstaaelse, at der efter Loven af 1865 kan finde tvungen Afstaaelse af Areal Sted, og man har derfor ændret Affattelsen af den paagældende Bestemmelse i den Hensigt at forebygge fremtidige Misforstaaelser paa dette Punkt.

Til § 48.

Denne Paragrafs Indhold svarer i i det væsentlige til § 7 i Loven af 1865, dog er der foreslaaet de Ændringer, at Appelfristen er nedsat fra 4 til 3 Uger, og at Ministeriet for offentlige Arbejder er Appellinstans i det i § 45, Stk. 3, nævnte Tilfælde, hvor en Kommunalbestyrelse er inhabil, og hvor Sagen derfor afgøres i første Instans af henholdsvis Amtsraadet og Amtmanden. Af de i øvrigt foreslaaede Ændringer kan nævnes Bestemmelsen om, at det paahviler den, der appellerer Sogneraadets eller Byraadets Kendelse, ved anbefalet Brev at give Sogneraadet eller Byraadets samt de paagældende færdselsberettigede Underretning om den skete Appel. Formaalet hermed er at sikre, at de i den appellerede Kendelse omhandlede Arbejder ikke bringes til Udførelse, forinden en endelig Afgørelse foreligger. Endvidere kan nævnes, at der er fastsat en Tidsfrist for Aastedsforretningens Afholdelse.

Til § 49.

Den i Stk. 1, 1. Punktum, givne Regel svarer til § 6 i Loven af 1865 og gaar ud paa at sikre Gennemførelsen af de i det indgaaede Forlig eller i den afsagte Kendelse indeholdte Bestemmelser. Kommunalbestyrelsen er, naar nogen af de færdselsberettigede klager over, at Forliget eller Kendelsen ikke efterkommes, i Medfør af denne Paragraf berettiget til at foranledige det forsømte Arbejde udført. De Beslutninger, som en Kommunalbestyrelse i denne Anledning træffer, er ikke Kendelser og kan derfor ikke appelleres.

I 2. Punktum har man optaget en Bestemmelse om, at Klagen skal rettes til henholdsvis Amtsraadet og Amtmanden, naar det i Kendelsen eller Forliget er fastsat, at Arbejderne skal udføres af vedkommende Sogneraad eller Byraad, samt om, at den paagældende Myndighed, hvis Klagen findes begrundet, skal paalægge de vedkommende Kommunalbestyrelser at bringe Arbejderne til Udførelse inden en nærmere fastsat Frist.

I Stk. 2 er optaget en Bestemmelse, svarende til den i Loven af 30. November 1876 indeholdte Regel om, at det tilkommer den Sognekommune eller Købstadkommune, i hvilken Vejen er beliggende, paa

vedkommendes Begæring at træffe de i Stk. 1 omhandlede Beslutninger, uanset om Sagen i sin Tid i Medfør af § 45, Stk. 3, har været behandlet af henholdsvis Amsraadet og Amtmanden.

Til § 50.

Medens Vejmyndighederne i de Sager, der forelægges dem til Behandling, i Medfør af Reglerne i § 47 kan træffe Bestemmelse om en Række Forhold vedrørende private Fællesveje og Fællesgader, følger det dog, ligesom efter gældende Ret, af Reglerne i nærværende Paragraf, at disse Myndigheder med Hensyn til de i denne Paragraf omhandlede Paastande og Indsigelser af retlig Art ikke kan træffe en Afgørelse, der udelukker, at disse Spørgsmaal senere kan indbringes for Domstolene.

Opstaar der ved Behandlingen af Sagen Uenighed om et af de i nærværende Paragraf nævnte Retsspørgsmaal, udsættes Vejsagen, indtil det fremkomne Tvivlsspørgsmaal har fundet sin Afgørelse ved Domstolene, hvorefter der afsiges Kendelse i Vejsagen. Denne Kendelse maa lægge Domstolenes Afgørelse til Grund.

Undlader den, der har rejst Indsigelsen m. v., imidlertid i rette Tid at foranledige Domstolenes Afgørelse af det omtvistede Forhold, og dette saaledes stadig henstaar uløst, fremmes Vejsagen, for at der kan tilvejebringes en Ordning med Hensyn til de paaklagede Forhold, og vedkommende Grundejer er derefter pligtig at respektere den Kendelse, der afsiges; Grundejeren er dog ikke derved afskaaret fra at bringe sin Sag for Domstolene. Saafremt han senere ved Dom maatte faa Medhold i sin Paastand, og Dommen ikke medfører Vejens Undtagelse fra Reglerne i Kapitel III, kan han som hidtil forlange Vejsagen paa ny taget under Behandling paa Grundlag af det saaledes foreliggende mod til Gengæld at afholde de med Sagens Genoptagelse forbundne Omkostninger.

Den Grundejer, der efter lovlig Indvarsling har undladt at give Møde under Sagens Behandling, maa ligeledes være berettiget til senere at indbringe de i § 50 omhandlede Retsspørgsmaal for Domstolene, idet Bestemmelserne i § 44 in fine og § 48, Stk. 2, om, at Vejsagen afgøres uden Hensyn til de Indsigelser, som den udeblivende maatte have kunnet fremføre, kun kan være bindende for den udeblevne i det Omfang, den endelige Afgørelse af de paagældende Forhold er henlagt under Vejmyndighederne. Som Følge heraf har man i Stk. 2 optaget fornøden Bestemmelse herom samt